

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci **žalobkyně: K. K.,** proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2004, č. j. 36 Az 39/2004 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 5129/VL - 11 - ZA - 03 - 2003 ze dne 17. 1. 2004 nebyl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na ni vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž uvedla, že žádá o přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Tyto své námitky však nijak blíže nekonkretizovala. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 24. 9. 2004, č. j. 36 Az 39/2004 - 38, její návrh odmítl. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž mj. požádala o ustanovení bezplatného zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud v Brně proto dopisem ze dne 8. 11. 2004 vyzval stěžovatelku, aby soudu ve lhůtě 15 dnů předložila potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, a zároveň ji poučil o možných následcích, pokud tak neučiní. Stěžovatelka uvedené potvrzení ve stanovené lhůtě ani později soudu

nepředložila. Krajský soud proto usnesením označeným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodl tak, že stěžovatelčin návrh na ustanovení právního zástupce zamítl.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka rovněž kasační stížnost, v níž uvedla, že s ním nesouhlasí, protože se v průběhu azylového řízení několikrát změnil azylový zákon a ona kvůli špatné znalosti českého jazyka neměla možnost si tyto změny prostudovat. Na adresu, kde stále bydlí, jí formulář potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech nikdy nebyl doručen. Vzhledem k tomu žádá soud, aby zrušil napadené usnesení krajského soudu a ustanovil bezplatného právního zástupce a tlumočníka.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen „s. ř. s.“/), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka není zastoupena advokátem, v řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce však není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) - srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod. č. 486/2005 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud podle obsahu kasační stížnosti dovodil, že se stěžovatelka dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se splnění podmínek pro ustanovení zástupce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. může soud navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky. Jedná se o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je to třeba k ochraně jeho práv. V projednávané věci se krajský soud zabýval splněním první zákonné podmínky, a když shledal, že není splněna, druhou podmínkou se již pro neúčelnost nezabýval.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu spočívá povinnost doložit nedostatek prostředků na účastníkovi řízení, neboť jen tak soud může posoudit, jsou-li splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (srov. např. usnesení publikované pod č. 537/2005 Sb. NSS).

V dané věci soud z obsahu soudního spisu zjistil, že Krajský soud v Brně zaslal stěžovatelce formulář potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech spolu s výzvou, aby jej vyplněný předložila soudu do patnácti dnů od doručení. Zároveň byla stěžovatelka poučena, že v opačném případě může být její návrh na ustanovení zástupce zamítnut. Písemnost byla stěžovatelce zaslána na adresu, na které se zdržovala (což potvrdila i ona sama v kasační stížnosti), ale protože zde nebyla stěžovatelka zastižena, byla písemnost uložena do 25. 11. 2004 na poště. Jelikož si stěžovatelka písemnost nevyzvedla, krajský soud správně dovodil, že bylo doručeno fikcí podle § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v tehdy platném znění. Stěžovatelka na výzvu ve stanovené lhůtě ani později nereagovala.

Krajský soud proto nepochybil, když s ohledem na výše uvedené návrh na ustanovení zástupce zamítl.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu